

А скрая тя, невинна млада кръвъ,
 Въ колибката на малката поляна,
 И всичката ѝ грижа —
 Въвъ тая малка хижа.
 И менъ, злодѣй, проклетъ отъ Бога,
 Това не ме задоволи,
 На кжсове че мога
 Да кърша якитѣ скали
 Азъ нея, нейний миръ поискахъ да се погребе —
 О, адъ! тази жертва — тя за тебъ, бѣ?
 Помагай, дяволе, да я спасимъ,
 Каквото стане, мигомъ нека мине,
 Сждба ѝ нека върху менъ се срине,
 И заедно ний да изчезнемъ като димъ.

МЕФИСТОФЕЛЬ,

Я вижъ, гори, кипи той пакъ!
 Иди я утѣши, глупакъ!
 Не наиде изходъ слабый духъ,
 Веднага губи умъ и слухъ.
 Юнакътъ въ слава да се величае!
 Че ти си вече доста вдяволѣнтъ;
 По-смѣшно нѣма въ тоя свѣтъ за менъ
 Отъ дявола, когато се отчае.

